

slag, at lønningerne forhøjes med de angivne procenter. Det må forstås således, at alle løndele skal forhøjes, også f.eks. forskellige tillæg. Dette kan give en administrativt besværlig procedure.

Heroverfor går arbejdsministerens ændringsforslag ud på, at det er lønsummen, der forhøjes, det vil sige at der bliver en pulje, som kan komme lærlingegruppen til gode på en måde, der er tilpasset forholdene i den enkelte virksomhed.

På det offentlige område vil forslaget betyde, at lærlinge m.fl. både får de i § 5 nævnte procentuelle stigninger og forhøjelserne efter ændringsforslaget.

Endelig bemærkes, at der terminologisk i loven ikke tales om »overenskomstår«, men om »de år, hvormed overenskomsterne er forlænget«.

Det er endelig uklart, hvorledes ordene »uanset bestemmelserne i §§ 2-7« skal fortolkes: mens det som sagt må antages, at offentligt ansatte lærlinge vil få både efter § 5 og efter den nye bestemmelse, og mens de af § 4 omfattede lærlinge både vil være omfattet af såvel §§ 2-3 og den nye bestemmelse, synes det, som om lærlinge på § 1-området (LO/DA) ikke skal have lønstigninger efter den nye bestemmelse, uafhængigt af om de er omfattet af §§ 2-3. Da de jo er omfattet af disse bestemmelser, synes resultatet at være, at de ikke skal være omfattet af den nye bestemmelse.

Spørgsmål 73:

Der ønskes en kommentar til de af et mindretal (S) stillede ændringsforslag i udvalgets betænkning.

Svar:

Til nr. 2

En samlet lønforhøjelse på 8 pct. er helt ude af proportioner med de lønforhøjelser på gennemsnitlig 3,5 pct., som alle andre kan se frem til.

I øvrigt henvises til svaret på spørgsmål 72.

Til nr. 3

Forslaget er karakteriseret ved

at der er tale om den størst mulige grad af centralisering – hovedorganisationer og hertil svarende overenskomstnævnet af 1939. Med »hovedorganisationerne« menes formentlig alene Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening,

at det øjensynlig er en forudsætning, at compensationen i det hele taget skal give sig udtryk i satsforhøjelser. Dette har regeringen ikke forudsat, men tværtimod ment, at parterne – på hele arbejdsmarkedet – selv burde have mulighed for at tage stilling til, om hvorledes det personlige tillæg, der som udgangspunkt gives i kompensation, burde konverteres til ændringer i satser, overenskomstmæssige eller ikke-overenskomstmæssige tillæg, jfr. herved svaret på udvalgets spørgsmål 19, og

at der fastlægges en procedure, som skal være tilendebragt for parternes vedkommende inden 1. november 1986. Heroverfor er det arbejdsministerens opfattelse, at hvis parterne ikke forinden frivilligt er nået frem til et resultat om den endelige udformning af compensationen, er der ingen grund til, at spørgsmålet nødvendigvis skal være afklaret inden 1. januar 1987 og igangsætte endnu flere procedurer i den anledning. Tværtimod kan spørgsmålet med fordel indgå i de almindelige overenskomstforhandlinger i 1987.